

Mur - Dokaz postojanja spoljašnjeg sveta
Druga polovina predavanja.

U principu ta ruka bi trebalo da bude nešto što je spoljašnje mom duhu, evo je ovde izvan mog duha. Bol u ruci to nije spoljašnje mom duhu. Sama ruka kao entitet je neka spoljašnja stvar, spoljašnja je mom duhu. Iz toga da se nešto može naći u prostoru ne sledi da se može naći u prostoru. To što se psi mogu naći u prostoru to ne implicira da je to spoljašnje vašem duhu. Na primer, za Barklija to uopšte nije spoljašnje mom duhu. U nekom smislu, transcendentno-idealističkom smislu, nije ni za Kanta, to bi bila predstava koja ima specifičan karakter objektivnosti, koji ga razlikuje od barklijevskog idealizma. Mur insistira na kriterijumu da kada to pomenete u određenom iskazu to ne implicira da imate neki doživljaj, ako ne implicira da ste imali neki doživljaj, onda je to spoljašnje našem duhu. Na primer, moja ruka ili noga može biti spoljašnja mom duhu. Blisko kartezijanskoj ideji šta je spoljašnje mom duhu: mogu da zamislim da nemam telo ali ne i da nemam duh. Ovde se dešava nešto slično. Bez obzira kako definišemo sve ovo, dakle, ono što se može naći u prostoru nije sinonimno sa onim što je spoljašnje našem duhu. Predstavljeno u prostoru nije sinonimno sa može se naći u prostoru. Bolovi su predstavljeni u prostoru, a nikako nisu spoljašnji našem duhu. Naravno veliki filozofski problem koji ovde ne rešavamo, a to je problem da li postoji išta spoljašnje našem duhu. Ove Murove distinkcije nas uveravaju da nije lako izaći na kraj sa nečim što se tradicionalno prihvatilo kao samorazumljiva terminologija.

Mur dokazuje postojanje dve stvari spoljašnje našem duhu. Na primer, mehur od sapunice i pas. Kada bi dokazao da postoji jedan pas i jedan mehur od sapunice, dokazao bi da postoje stvari spoljašnje našem duhu, to su stvari za čijim dokazom tragamo - tragamo za dokazom spoljašnjih stvari. Mur tvrdi da je moguće ponuditi beskonačno mnogo dobrih dokaza i kaže evo vam jedan. Evo jedne ruke, evo druge ruke, dakle postoje spoljašnje stvari. Zašto je dobar dokaz? Pa zato što pre svega premise su različite od zaključka, na neki način ono što imamo u premisama ne srećemo u zaključku, a što je najvažnije zaključak stvarno sledi iz premisa, u principu za ljude koji su o ovom dokazu razmišljali niko nije imao protivdokaz da zaključak ne sledi iz premisa. Mur tvrdi da je dokaz dobar jer ove premise evo jedne ruke evo druge ruke jesu nešto što ja znam a ne prosto verujem. Ali te premise Mur pretpostavlja da su tačne, odnosno da je ovo jedna ruka i da je ovo zaista druga ruka. Mur je svestan ovakvih poteškoća, mnogi će reagovati tako što će pitati otkud mi znamo da je to ruka, da li nas zli demon vara itd. Ovde imamo jedan zdravorazumski odgovor. Mur pokušava na jednostavan način da se izvuče iz ove poteškoće, dogmatski način - ja apsolutno znam da je ovo jedna ruka, za mene je apsolutno izvesno. Kako ja mogu da dokažem da je ovo jedna ruka? Da li je uopšte moguć dokaz da je to jedna ruka? Kakvu vrstu svedočanstva treba da navedem da bih pokazao da znam premisu? Filozofi koji prigovaraju da ne zna premisu, pretpostavljaju da postoji procedura kojom mogu da dokažem ne samo da postoji jedna ruka, nego i bilo koje druge stvari. Moram da raspoložem procedurom da dokažem da je ovo jedna ruka, da je ovo jedna stolica da je svet postojao pre pet minuta. Kad se ovi sudovi podvrgnu epistemičkoj proceni, to je nešto što ja znam. Mur kaže ne mogu da vam dam dokaz za tako nešto. To je nešto što je za njega apsolutno izvesno. Zahtevate od mene da vam dam proceduru kojom ću dokazivati da je ovo jedna ruka da je svet postojao pre pet minuta itd. U svakom slučaju, različiti filozofi su različito posmatrali taj problem. Ako posmatramo neku revitalizaciju Muru, neomurovci, oni će razmišljati na sledeći način: Murov odgovor jeste dogmatski, ali tu ima nešto a to je upravo prebacivanje tereta dokaza na skeptika. Posmatrajući princip deduktivne zatvorenosti znanja, Mur ide u drugom pravcu znam da je preda mnom sto, ali znam i da me ne vara zli demon, ako ne znam da me zli demon ne vara, onda ne znam da je sto preda mnom. Mur kaže ti znaš da je sto pred tobom, ono što skeptik treba da dokaže je da te vara zli demon, jer ako ti znaš da je sto pred tobom to

implicira da te ne vara zli demon, skeptik ne može da se poziva na puku mogućnost da te vara zli demon nego treba da pokaže da je to tako. Ostatak priče je kontekstualističko - znanje ima različito značenje u različitim kontekstima. Kada smo radili Strauda, pokušao sam da objasnim da postoji jedinstveno značenje reči znanje, da ovo nije dobra mogućnost. Straud smatra da je Mur potpuno u pravu kada kaže znam da je ovo ruka, ali i skeptik je u pravu, s druge strane, problem je u različitom, ne značenju, nego načinu na koji oni posmatraju ova dva iskaza. Problem sa Murom je što uopšte ne razume skeptički izazov, nego ga posmatra u okviru onoga što je unutrašnje pitanje - pitanja o svetu stvari, imamo odgovore na osnovu kojih ustanovljujemo da li neke stvari postoje ili ne. To nije način na koji skeptici postavljaju pitanje - oni postavljaju pitanje o samom svetu stvari, a ne pitanje o pojedinačnim stvarima. Ta pitanja su po Karnapu besmislena, neteorijska, nemaju nikakvog smisla - jer nemamo proceduru kako ćemo ustanoviti kako odgovoriti na to pitanje. U svetu stvari je to empirijska, ako se postavi pitanje o samom okviru to nema nikakvog smisla, to pitanje nema nikakvo značenje. Nema načina kako da odgovorimo na to pitanje. Mur evo jedne ruke posmatra kao neku vrstu unutrašnjeg pitanja, iz samog sveta iz samog okvira, kako znamo da je to neka ruka, pa evo je. Na isti način Kant posmatra stvari - Kant smatra pitanje da li postoje spoljašnje stvari, on to shvata kao empirijski spoljašnje stvari. Na taj način i Mur kao i Kant postavlja pitanje koje je unutrašnje na njegov sistem i daje unutrašnji odgovor. To nije način na koji skeptici postavljaju problem, to je prema Straudu Murov trik - pitanje o spoljašnjim stvarima postavlja na unutrašnji način. O spoljašnjim stvarim daje unutrašnji odgovor. To se prema Straudu vidi kod Mura na sledeći način: kako postoje tri štamparske greške tako što ćete ukazati na tekst evo jedne evo druge evo treće; ruke evo jedne ruke evo druge postoji spoljašnji svet. Trik je u tome što uvek može da vas vara zli demon itd. Međutim, ono što je zanimljivije kod Karnapa, Kanta, Strauda, Vitgenštajna, drugačije gledište na ove argumente. Najlakše bi bilo reći pa ti ne znaš da je ovo jedna ruka, vara te zli demon. Ono što je mnogo zanimljivije, pokušati dati filozofski odgovor na ovo pitanje. The significance of philosophical scepticism - Straud. U pravu je Mur ali i skeptici, na spoljašnje pitanje pokušava da da odgovor na unutrašnji način. Za Strauda konflikt između Mura i skeptika je što se oni razmimoilaze. Sukob između skepticizma i zdravog razuma, gde je Mur dogmatski na strani zdravog razuma. Za Mura ne postoje dva nivoa, unutrašnje i spoljašnje pitanje, nego jedan nivo zdravorazumskih tvrdnji i teza. Ako redefinišemo pojam spoljašnjih stvari, kao kod Barklija, koji nije više problem spoljašnjeg sveta. Ideje su neposredno date, ne možemo se varati u pogledu sadržaja ideja. Ako stvari postavite kao u transcendentnoj estetici onda morate da date još male dodatne korake da biste pokazali da postoje spoljašnje stvari, on daje neku vrstu transcendentnog argumenta. Tu je opet pojam spoljašnje stvari redefinisano - empirijska spoljašnja stvar, kao predstava. Držimo se ideje da zaista postoji konflikt između skepticizma i zdravog razuma, da je problem postojanja spoljašnjeg sveta skepticizma i zdravog razuma - drugačije odgovaraju na to isto pitanje. Ako nastavite da insistirate na tome da je mogao da me vara zli demon, Mur će reći ja znam da je ovo jedna ruka jer ne postoji način da dokažem da je to jedna ruka, od mene tražite proceduru da ja vama mogu da dokazujem postojanje pojedinačnih stvari, ne postoji takav metod, ono što ja mogu jedino da tvrdim je da ja znam da je ovo jedna ruka, ako niste time zadovoljni, onda se ne može dokazati postojanje spoljašnjeg sveta i ja se onda s time slažem.

Epistemic luck (knjiga).